

SOM EN OPVAAGNEN AF EN TUNG DRØM

Af skibsmægler Johannes Ankersen

Jeg blev født den 4. februar 1894 i Flensborg. Min far var embedsmand ved den præjssiske statsbane. Slægten stammer fra Ribe. Bedstefars far kom til Sydslesvig, og hans søn, min bedstefar, bosatte sig i Flensborg. Efter 1864 blev han tysk embedsmand. I familien taltes dengang saavel dansk som tysk. Men da min mor, som stammer fra Tønning, ikke forstod dansk, blev vi børn opdraget i det tyske sprog og lærte slet ikke at tale dansk. Fra min barndomstid kan jeg godt huske, at far følte sig som »musspreusse« (tvangsprøjsjer), at han havde stor sympati for Danmark, og at han helst vilde medbringe smaa Dannebrogssflag fra Danmark, naar han var deroppe. Jeg selv lærte kun de faa danske ord og sætninger, som næsten hver indfødt Flensborger kender, og det er ikke saa mange. Politik blev der ellers aldrig talt om i familien, og vi børn vidste intet andet, end at vi var Tyskere.

Paa skolen fik vi ingen undervisning i vor hjemstavns historie og hørte ikke det mindste om danss kultur og aandsliv. De fleste af lærerne var ikke Slesvigere, men kom hertil fra Hannover, Sachsen, Thu-ringen, Brandenfaurg osv. Da jeg i 1913 efter studentereksamen forlod skolen, følte jeg mig aldeles som Tysker. Spørgsmaalet dansk eller tysk interesserede mig slet ikke i den tid, fordi jeg simpelthen var af den mening, at det ikke kom mig ved. Vi havde ikke haft lejlighed til at lære dansk kultur og dansk sindelag at kende. Derfor traf afstemningstiden 1920 os ganske uforberedte. Afstemningen fik ikke den udgang, den skulde have haft i betragtning af, at Sydslesvigs befolkning i virkeligheden er rodfæstet i norden. Dengang vidste vi det ikke, men troede, at vi var Tyskere, som vi var blevet opdraget til i mange aar.

Jeg kom nu i lære i rederifaget i Flensborg. Læretiden varede dog kun til august 1914, da den første verdenskrig brød ud og jeg blev indkaldt som soldat. Allerede i september 1914 kom jeg til fronten, 1915 blev jeg forfremmet til reserveofficer og var ved fronten til krigens slutning. Saa gik det tilbage til hjemmet. Det afbrudte fredsarbejde blev genoptaget. I 1921 giftede jeg mig, min kone havde jeg lært at kende i Aabenraa, og i 1924 blev jeg selvstændig som skibsmægler og forsikringsrepræsentant i Flensborg. Det kan ikke siges, at jeg indtil den tid havde haft nogen bevidst følelse af, at jeg var af dansk herkomst. Jeg elskede de nordiske lande, og det første, jeg begyndte efter hjemkomsten, var at lære at tale, læse og skrive dansk. Men der var endnu ingen sjælelig kontakt med det gamle moderland, det kom først, da inflationstiden i Tyskland var endt.

Grænsen laa jo nu tæt ved Flensborg, og da den tyske mark igen havde købeevne i udlandet, var det muligt at foretage rejser og udflugter til Danmark. Og det blev nu snart og tit gjort. Baade sommer og vinter besøgte min kone og jeg landet nord for grænsen. Derigennem lærte vi folket og landet under dansk styre nøjagtigt at kende. Hver gang vi kom over grænsen, syntes vi bedre og bedre om dette dejlige land og dets befolkning. Det var som om solen skinnede lysere der, og luften var lettere at indaande. Der var en sær-

præget tryk, hyggelig og frejdig stemning i hele landskabet, som vi ikke fandt syd for grænsen. Allerede i disse aar gik det op for mig, at det var her i nordens land, blandt Danmarks folk, jeg var rodfæstet og hørte hjemme.

Nazisternes voldsregime og den anden verdenskrig, da jeg atter maatte blive soldat, fik mig til endnu mere at vende mit sind til nordens land, men jeg blev afgjort danskfølelse efter ankomsten af de mange flygtninge fra det østlige Tyskland. Nu var der ingen tvivl mere om, at jeg ikke var beslægtet med noget af disse mennesker, som repræsenterede de forskellige tyske racer og stammer. Her fandtes det sidste bevis for, at Sydslesvigs befolkning hører hjemme i norden, og at vore brødre og søstre kun findes i det fælles moderland Danmark- Det var, som en opvaagnen af en tung drøm fandt sted. Som et under kom nu forklaringen paa, at vi tidligere havde følt os saa trygge og frejdige, naar vi var kommet over grænsen til det gamle Danmark.

Efter kapitulationen kunde vi frit bekende os, og det var med en varm og hellig glædesfølelse, at jeg søgte nærmere tilknytning til den danske orientering i vor hjemstav. Jeg indmeldte mig i Slesvigs Forening og sendte min søn til den danske skole.

Siden den tid har jeg arbejdet for den danske sag. Jeg er tillidsmand i S. S. F. Min rast i nationalitets-kampen er ikke af stor vægt; alligevel vil jeg aldrig svigte, men uforsagt kæmpe videre, indtil maalet, vi alle higer efter, er naaet.

Flensborg, den 20. maj 1947.